

Teza: brak rozliczenia z klientem.

Obwiniona nie rozliczyła się z klientem z wyegzekwowanej od dłużnika należności w kwocie 4004,14 zł, pomimo otrzymania od klienta kilku wezwań, unikała też z nim kontaktu, co uzasadnia wymierzenie kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres pięciu lat.

Sygn. akt WO-187/19

ORZECZENIE

z dnia 11 grudnia 2019 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący SWSD Magdalena Śniegula

Sędziowie: SWSD Marek Hamerlik, SWSD Tomasz Fox - sprawozdawca

Protokolant Magdalena Senderska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Alicji Kujawy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2019 r.

sprawy radcy prawnego A. K. (2) PZ - (...) obwinionej o to, że:

1.

w okresie od dnia 13 sierpnia 2010 r. do chwili obecnej w Poznaniu nie rozliczyła się z klientem W. Z. z wyegzekwowanej od dłużnika P. K. (którego W. Z. był wierzycielem) przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu T. J. — O. w sprawie sygn.. akt Km 3006/07 należności w kwocie 4.831,14 zł. w ten sposób, że przywłaszczyła sobie całe powyższe świadczenie, pomimo nie posiadania umocowania od klienta do odbioru tego świadczenia (poza kosztami procesu), nie przekazując do dnia 13 kwietnia 2018r. żadnej kwoty na rzecz swojego klienta W. Z. i nie informując w/w klienta o podjętych czynnościach na drodze postępowania egzekucyjnego, a tym samym narażając go na szkodę w wysokości co najmniej 4.004,14 zł, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2017r. poz. 1870 ze zm.) w zw. z art. 6 i art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2.

w okresie od dnia 4 października 2016 r. do dnia 21 grudnia 2016 r. na skutek podjętych czynności zawodowych w sposób nieprofesjonalny i nierzetelny polegających na ponownym wszczęciu postępowania egzekucyjnego przeciwko P. K., bez porozumienia z klientem W. Z., o świadczenie już wcześniej wyegzekwowane, doprowadziła do wytoczenia przez P. K. przeciwko swojemu klientowi W. Z. powództwa przeciwegzekucyjnego, które zostało uwzględnione przez Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział II Cywilny w sprawie sygn. akt II C 58/16 i obciążenia swojego klienta W. Z. kosztami procesu w w/w sprawie, wynagrodzeniem ustanowionego pełnomocnika oraz kosztami nieuzasadnionego postępowania egzekucyjnego w sprawie sygn., akt Km 2206/09, a tym samym narażiła go na szkodę w wysokości 5.492,92 zł, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2017r. poz. 1870 ze zm.)w zw. z art. 6 i art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

3.

w okresie od dnia 29 sierpnia 2017 r. do chwili obecnej w Poznaniu nie udzieliła odpowiedzi na pismo Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 22 sierpnia 2017 r. pomimo zobowiązania do złożenia pisemnych wyjaśnień w sprawie w wyznaczonym terminie, przez co dopuściła się postępowania sprzecznego z zasadami etyki radcy prawnego, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2017r. poz. 1870 ze zm.) w zw. z art. 62 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

na skutek odwołań Ministra Sprawiedliwości w zakresie wymierzenia kary łącznej i obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 8 maja 2019 r., sygn. akt OSD -42/19.

orzeka:

1.

zmienia zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 8 maja 2019 r., sygn. akt OSD -42/19 - w zakresie części jego pkt III wymierzającej obwinionej karę łączną: „wymierza obwinionej za czyny opisane w punkcie II i III orzeczenia karę łączną nagany na podstawie art. 65¹ ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 2115 ze zm.)”;

2.

w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;

3.

na podstawie art. 70⁶ ust 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 2115 ze zm.) zasądza od obwinionej radcy prawnej A. K. (2) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym przy KIRP w Warszawie w zryczałtowanej wysokości 1.250,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt 00/100 złotych), płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Stan faktyczny ustalony w toku postępowania przez Sąd I instancji OSD OIRP w Poznaniu: w Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Poznaniu rozpoznający sprawę dyscyplinarną radcy prawnej A. P.:

Radcy Prawna A. K. (2) (poprzednio P.) była pełnomocnikiem procesowym J. Z. w sprawie przeciwko P. K. o zapłatę kwoty 2.500,00 zł z tytułu udzielonej pożyczki. Sąd Rejonowy w Poznaniu XIX Wydział Grodzki w dniu 16 lipca 2007 r. wydał w sprawie o sygn. akt XIX Nc 8961/07 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na podstawie którego nakazał P. K. zapłacić na rzecz powódki J. Z. kwotę 2.500,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 listopada 2006 r. do dnia zapłaty oraz koszty postępowania w kwocie 717,00 zł.

Należy wyjaśnić, iż na skutek śmierci J. Z. postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2008 r. Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie II Co 1712/08 nadal wskazanemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności na rzecz W. Z., na którego przeszło uprawnienie wierzyciela J. P. — Z.. Pokrzywdzony W. Z. w dniu 21 lipca 2007 r. udzielił radcy prawnemu A. K. (2) (poprzednio P.) pełnomocnictwa procesowego zgodnie z art. 91 k.p.c. w sprawie o zapłatę przeciwko P. K.. W związku z tym jako pełnomocnik procesowy z mocy ustawy A. K. (2) (poprzednio P.) była uprawniona do dokonywania do czynności prawa materialnego, które wynikają z art. 91 k.p.c. (zawarcie ugody, zrzeczenie się roszczenia, uznanie powództwa).

Na podstawie w/w tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty z dnia 16 lipca 2007 r. z klauzulą wykonalności obwiniona, działając jako pełnomocnik W. Z. wszczęła w dniu 19 października 2007 r. przed Komornikiem Sądowym E. B. (którego następcą był Komornik Sądowy T. J. — O.) postępowanie egzekucyjne celem wyegzekwowania kwoty 2.500,00 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami od dnia 21 listopada 2006 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w kwocie łącznej 717,00 zł nie informując o podjętych czynnościach w tym zakresie swojego klienta. W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt Km 3006/07 Komornik wyegzekwował od dłużnika w całości należności objęte tym tytułem wykonawczym, co spowodowało ukończenie postępowania egzekucyjnego - postanowieniem z dnia 28 października 2013 r. wydanym w sprawie sygn. akt Km 3006/07. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań — Grunwald i Jeżyce w Poznaniu T. J. — O. w sprawie sygn. akt Km 3006/07 wszystkie wyegzekwowane od dłużnika tj. P. K. należności w łącznej kwocie 4.831,14 zł przekazał na rachunek bankowy obwinionej nr (...) wskazany przez radcę prawnego A. K. (2) (poprzednio P.) w złożonym przez nią wniosku egzekucyjnym.

Udzielone radcy prawnemu przez pokrzywdzonego pełnomocnictwo z dnia 21 lipca 2007 r. nie uprawniało obwinionej do odbioru tego świadczenia (poza kosztami procesu co wprost wynika z regulacji art. 91 pkt 5 k.p.c.). Zgodnie bowiem z art. 92 k.p.c. strony mogą co prawda szerzej określić zakres pełnomocnictwa, ale musi to wyraźnie wynikać z jego treści, co w przedmiotowej sprawie nie miało jednak miejsca.

Obwiniona nie rozliczyła się z klientem W. Z. z wyegzekwowanej od dłużnika P. K. należności - nie przekazując żadnej kwoty na rzecz swojego klienta W. Z. pomimo otrzymania od Komornika całego świadczenia objętego tytułem wykonawczym załączonym do wniosku egzekucyjnego, pomimo otrzymania od tego klienta kilku wezwań do rozliczenia się z przywłaszczonych przez radcę prawnego środków pieniężnych. Tym samym radca prawny A. K. (2) (poprzednio P.) naraziła pokrzywdzonego na szkodę w wysokości co najmniej 4.004,14 zł (kwota wyegzekwowanych przez Komornika należności przekazanych na rachunek obwinionej bez kosztów procesu).

Obwiniona unikała również kontaktu ze swoim klientem nie odpowiadając na pisma dotyczące wyznaczenia terminu spotkania w celu wyjaśnienia uzasadnionych wątpliwości klienta związanych z prowadzoną przez radcę prawnego w jego imieniu sprawą, jak również nie poinformowała klienta o podjętych czynnościach zawodowych w sprawie, której prowadzenia się podjęła.

Na skutek wniesionego przez P. K. w dniu 3 października 2008 r. sprzeciwu od nakazu zapłaty, z jednoczesnym wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia, zarządzeniem Sędziego z dnia 4 listopada 2008 r. zostało uchylone zarządzenie w przedmiocie prawomocności nakazu zapłaty, a obwiniona jako pełnomocnik wierzyciela została poinformowana, iż wskutek błędnie podanego adresu pozwanego nakaz zapłaty jest nieprawomocny i kontynuowanie egzekucji komorniczej na jego podstawie będzie odbywać się wyłącznie na ryzyko powoda.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego po skutecznym wniesieniu sprzeciwu, Sąd Rejonowy Poznań — Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wyrokiem z dnia 19 maja 2009 r. w sprawie sygn. akt VII Cupr 829/08 ponownie zasądził od P. K. na rzecz W. Z. kwotę 2.500,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 listopada 2006 r. do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Wyrokiem z dnia 25 września 2009 r. wydanym w sprawie XV Ca 932/09 Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił apelację P. K. oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W dniu 6 października 2009 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu opatrzył klauzulą wykonalności wyroki Sądu I i II instancji. W oparciu o powyższy tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Rejonowego Poznań — Grunwald i Jeżyce w Poznaniu sygn. akt VII Cupr 829/08 oraz wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu sygn. akt XV Ca 932/09 radca prawny A. K. (2) (poprzednio P.) działając jako pełnomocnik wierzyciela W. Z., ponownie nie informując klienta o podejmowanych czynnościach i pomimo wyegzekwowania całości świadczenia w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie sygn. akt Km 3006/07, złożyła w dniu 14 października 2009 r. do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań — Grunwald i Jeżyce w Poznaniu B. G. kolejny wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko P. K. celem wyegzekwowania

należności objętych w/w tytułami tj. kwoty 2.500,00 zł wraz z odsetkami od dnia 21 listopada 2006 r. do dnia zapłaty, kosztami postępowania za I instancję w wysokości 617,00 zł, kosztami postępowania za II instancję w wysokości 300,00 zł oraz kosztami postępowania klauzulowego w wysokości 66,00 zł. Postępowanie egzekucyjne było prowadzone pod sygn. akt Km 2206/09.

W dniu 30 marca 2016 r. P. K. wniósł do Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce Poznań w Poznaniu II Wydział Cywilny powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25 września 2009 r. wydanego w sprawie sygn. akt XV Ca 932/09 wraz z wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań — Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 19 maja 2009 r. wydanym w sprawie sygn. akt VII Cupr 829/08. Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy Poznań — Grunwald i Jeżyce w Poznaniu udzielił powodowi zabezpieczenia w ten sposób, że zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań — Grunwald i Jeżyce w Poznaniu B. G. w sprawie sygn. akt Km 2206/09. Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy Poznań — Grunwald i Jeżyce w Poznaniu stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Poznań — Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu jako właściwemu rzeczowo i miejscowo.

W toku procesu pokrzywdzony W. Z. wskazał, iż nie orientował się w przebiegu postępowania egzekucyjnego zainicjowanego przez jego ówczesnego pełnomocnika tj. radcę prawnego A. K. (2) (poprzednio P.), a także zaprzeczył, że otrzymał wyegzekwowaną w toku egzekucji wierzytelność.

Wyrokiem z dnia 4 października 2016 r. Sąd Rejonowy Poznań — Grunwald i Jeżyce w Poznaniu Wydział II Cywilny pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Rejonowego Poznań — Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 19 maja 2009 r. w sprawie VII Cupr 829/08 opatrzonego klauzulą wykonalności przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w dniu 6 października 2009 r. w całości oraz w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25 września 2009 r. w sprawie XV Ca 932/09 opatrzonego klauzulą wykonalności w dniu 6 października 2009 r. w zakresie pkt 2 w części tj. ponad kwotę 200 zł tytułem zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej. Ponadto kosztami procesu Sąd obciążył pozwanego i na tej podstawie zasądził od W. Z. na rzecz powoda P. K. kwotę 2.718,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2.417,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał, iż nie miał wątpliwości, że do spełnienia świadczenia objętego tytułem wykonawczym w postaci wyroku Sądu Rejonowego z dnia 19 maja 2009 r. doszło. Zobowiązanie objęte tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty z dnia 16 lipca 2007 r. jest bowiem tożsame ze świadczeniem objętym wyrokiem Sądu Rejonowego skoro wyrok ten zapadł w tym samym postępowaniu (dotyczył tego samego roszczenia). Co więcej skoro spełnienie świadczenia nastąpiło w całości do rąk komornika to tym samym wygasło zobowiązanie dłużnika wobec wierzyciela. Spełnienie świadczenia do rąk komornika ma bowiem taki sam skutek jak pokwitowanie wierzyciela sporządzone w formie dokumentu urzędowego i powoduje zwolnienie dłużnika z długu. Pokrzywdzony oprócz konieczności zapłaty zasądzonych w/w wyrokiem z dnia 4 października 2016 r. kosztów procesu w wysokości 2.718,00 zł zmuszony został ponieść wynagrodzenie ustanowione przez niego pełnomocnika w kwocie 2.400,00 zł, a także koszty w kwocie 374,92 zł związane z umorzeniem postępowania egzekucyjnego prowadzonego na wniosek obwinionej przez Komornika Sądowego B. G. w sprawie sygn. akt Km 2206/09 w oparciu o tytuły wykonawcze, które zostały wyrokiem z dnia 4 października 2016 r. pozbawione wykonalności. Na skutek podjętych przez radcę prawnego A. K. (2) (poprzednio P.) czynności zawodowych w sposób nieprofesjonalny i nierzetelny, polegających na ponownym wszczęciu postępowania egzekucyjnego w sprawie sygn. akt Km 2206/09 przeciwko P. K., bez porozumienia z klientem W. Z., o świadczenie już wcześniej wyegzekwowane, doprowadziła do wytoczenia przez P. K. przeciwko swojemu klientowi W. Z. powództwa przeciwegzekucyjnego, które zostało uwzględnione przez Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział II Cywilny w sprawie sygn. akt II C 58/16, a także do obciążenia swojego klienta W. Z. kosztami procesu w w/w sprawie, wynagrodzeniem ustanowionego pełnomocnika oraz kosztami nieuzasadnionego postępowania egzekucyjnego w sprawie sygn. akt Km 2206/09, a tym samym naraziła pokrzywdzonego na szkodę w wysokości 5.492,92 zł.

Obwiniona dopiero w dniu 13 kwietnia 2018 r. dokonała na rzecz pokrzywdzonego wpłaty kwoty 2.760,00 zł. Przedmiotową wpłatę pokrzywdzony zgodnie z przesłanym obwinionej pismem z dnia 14 listopada 2018 r. zaliczył na poczet należności głównej w kwocie 2.500,00 zł wyegzekwowanej od dłużnika P. K. w postępowaniu egzekucyjnym o sygn. akt III Km 3006/07, a pozostałej części na poczet odsetek. Jednocześnie pokrzywdzony wezwał obwinioną do naprawienia poniesionej przez niego szkody, które to wezwanie okazało się bezskuteczne.

Wyrokiem nakazowym z dnia 2 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu Wydział III Karny w sprawie sygn. akt III K 423/18 uznał radcę prawnego A. K. (2) (poprzednio P.) oskarżoną o to że w dniu 17 listopada 2016 r. w Poznaniu dokonała przywłaszczenia należności w kwocie 2.600,00 zł wyegzekwowanych przez komornika sądowego od dłużnika w ten sposób, że nie przesłała ww. należności na wskazane przez wierzyciela – W. Z. konto bankowe powodując tym jego stratę w ww. wysokości za winną przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i wymierzył grzywnę (120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 zł).

Na podstawie pisma zastępcy rzecznika dyscyplinarnego z dnia 22 sierpnia 2017 r. ustalono również, że radca prawny A. P. (obecnie K.) pomimo zobowiązania do złożenia pisemnych wyjaśnień w sprawie w wyznaczonym terminie nie złożyła stosownych wyjaśnień po otrzymaniu w/w pisma zastępcy rzecznika dyscyplinarnego z dnia 22 sierpnia 2017 r.

Należy podkreślić, iż Obwiniona unikała kontaktu z rzecznikiem dyscyplinarnym, nie złożyła w sprawie wyjaśnień, nie próbowała w jakikolwiek sposób kwestionować stawianych jej zarzutów.

W tym stanie rzeczy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Poznaniu orzeczeniem z dnia 8 maja 2019 r.:

I.

uznał obwinioną radcę prawnego A. K. (2) za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na tym, że w okresie od dnia 13 sierpnia 2010 r. do chwili obecnej w Poznaniu nie rozliczyła się z klientem W. Z. z wyegzekwowanej od dłużnika P. K. (którego W. Z. był wierzycielem) przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu T. J. – O. w sprawie sygn. akt Km 3006/07 należności w kwocie 4.831,14 zł. w ten sposób, że przywłaszczyła sobie całe powyższe świadczenie, pomimo nie posiadania umocowania od klienta do odbioru tego świadczenia (poza kosztami procesu), nie przekazując do dnia 13 kwietnia 2018r. żadnej kwoty na rzecz swojego klienta W. Z. i nie informując w/w klienta o podjętych czynnościach na drodze postępowania egzekucyjnego, a tym samym narażając go na szkodę w wysokości co najmniej 4.004,14 zł, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2017r. poz. 1870 ze zm.) w zw. z art. 6 i art. 11 ust. 1 i ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4 oraz art. 65 ust. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2018, poz. 2115 ze zm.) wymierzył jej karę zawieszenia wykonywania zawodu radcy prawnego na okres pięciu lat oraz zakaz wykonywania patronatu na okres lat pięciu;

II.

uznał obwinioną radcę prawnego A. K. (2) za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na tym, że w okresie od dnia 4 października 2016 r. do dnia 21 grudnia 2016 r. na skutek podjętych czynności zawodowych w sposób nieprofesjonalny i nierzetelny polegających na ponownym wszczęciu postępowania egzekucyjnego przeciwko P. K., bez porozumienia z klientem W. Z., o świadczenie już wcześniej wyegzekwowane, doprowadziła do wytoczenia przez P. K. przeciwko swojemu klientowi W. Z. powództwa przeciwegzekucyjnego, które zostało uwzględnione przez Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział II Cywilny w sprawie sygn. akt II C 58/16 i obciążenia swojego klienta W. Z. kosztami procesu w w/w sprawie, wynagrodzeniem ustanowionego pełnomocnika oraz kosztami nieuzasadnionego postępowania egzekucyjnego w sprawie sygn., akt Km 2206/09, a tym samym narażiła go na szkodę w wysokości 5.492,92 zł, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016r. poz. 233 ze zm.) w zw. z art. 6 i art. 11 ust. 1 i ust. 2 Kodeksu Etyki

Radcy Prawnego i za to na to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 2115 ze zm.) wymierzył jej karę nagany;

III.

uznał obwinioną radcę prawnego A. K. (2) za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na tym, że w okresie od dnia 29 sierpnia 2017 r. do chwili obecnej w Poznaniu nie udzieliła odpowiedzi na pismo Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 22 sierpnia 2017 r. pomimo zobowiązania do złożenia pisemnych wyjaśnień w sprawie w wyznaczonym terminie, przez co dopuściła się postępowania sprzecznego z zasadami etyki radcy prawnego, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017r. poz. 1870 ze zm.) w zw. z art. 62 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 2115 ze zm.) wymierzył jej karę nagany.

IV.

Wobec ukarania obwinionej za kilka przewinień dyscyplinarnych, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Poznaniu na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 2115 ze zm.) wymierzył obwinionej za czyny opisane w punkcie I, II i III karę łączną zawieszenia wykonywania zawodu radcy prawnego na okres pięciu lat oraz zakaz wykonywania patronatu na okres lat pięciu.

V.

Na skutek uznania obwinionej za winną wszystkich zarzuconych jej czynów, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Poznaniu na podstawie art. 70⁶ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz.2115 ze zm.) i na podstawie uchwały nr 86/IX.J2015 KRRP z dnia 20 marca 2015 r., w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, obciążył obwinioną radcę prawnego A. K. (2) kosztami postępowania zasądzając od niej na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu kwotę 3.000,00 zł

Odwołania od w/w orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 8 maja 2019 r. wnieśli Minister Sprawiedliwości oraz obwiniona.

Minister Sprawiedliwości wniósł odwołanie z dnia 31 lipca 2019 r. (DZP - III.6102.862.2019) - zaskarżając orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 8 maja 2019 r., wydane w sprawie sygn. akt OSD 42/19, na niekorzyść obwinionej radcy prawnego A. K. (2) w zakresie rozstrzygnięcia o karze. Zarzucając, na podstawie art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 z późn. zm.) orzeczeniu sądu I instancji zgodnie z art. 438 pkt 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987 z późn. zm.) w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych - obrażę przepisów prawa materialnego, tj art. 65¹ ust. 2 pkt 4 ustawy o radcach prawnych, poprzez wymierzenie kary łącznej za czyny opisane w pkt I, II, III gdzie za:

1)

czyn opisany w pkt I wymierzono karę zawieszenia prawa wykonywania zawodu radcy prawnego na okres pięciu lat oraz zakaz wykonywania patronatu na okres lat pięciu,

2)

czyn opisany w pkt II wymierzono karę nagany,

3)

czyn opisany w pkt III wymierzono karę nagany,

przy zakazie łączenia kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego z karami nagany.

W związku z powyższym Minister Sprawiedliwości wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

1)

wymierzenie obwinionej za czyn opisany w pkt I, kary zawieszenia prawa wykonywania zawodu radcy prawnego na okres pięciu lat oraz zakaz wykonywania patronatu na okres lat pięciu, za czyny opisane w pkt II i III kar jednostkowych nagany,

2)

wymierzenie obwinionej za czyny opisane w pkt II i III, łącznej kary nagany.

Zarzut Ministra Sprawiedliwości naruszenia przez orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 8 maja 2019 r., w sprawie sygn. akt OSD 42/19 przepisów prawa materialnego, tj.: art. 65¹ ust. 2 pkt 4 ustawy o radcach prawnych, poprzez wymierzenie kary łącznej za czyny opisane w pkt I, II, III -zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 65¹ ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 2115) w razie jednoczesnego ukarania za kilka przewinień dyscyplinarnych sąd dyscyplinarny wymierza karę za poszczególne przewinienia, a następnie karę łączną. Jednakże zgodnie z art. 65¹ ust 2 pkt 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych przy orzekaniu kary łącznej stosuje się następujące zasady: „ (...) 4) kara zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego ani kara zawieszenia w prawach aplikanta nie podlegają łączeniu z karami upomnienia, nagany ani karą pieniężną; ”.

W tym stanie rzeczy pkt III orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 8 maja 2019 r., wydanego w sprawie sygn. akt OSD 42/19:

„(...)III. Uznaje obwinionego radcę prawnego A. K. (2) za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na tym, że w okresie od dnia 29 sierpnia 2017 r. do chwili obecnej w Poznaniu nie udzieliła odpowiedzi na pismo Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 22 sierpnia 2017 r. pomimo zobowiązania do złożenia pisemnych wyjaśnień w sprawie w wyznaczonym terminie, przez co dopuściła się postępowania sprzecznego z zasadami etyki radcy prawnego,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017r. poz. 1870 ze zm.) w zw. z art. 62 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

i za to na to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 2115 ze zm.) wymierza jej karę nagany.

Na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 2115 ze zm.) wymierza obwinionej za czyny opisane w punkcie I, II i III karę łączną zawieszenia wykonywania zawodu radcy prawnego na okres pięciu lat oraz zakaz wykonywania patronatu na okres lat pięciu. (...) ”

- wymagał zmiany, bowiem jak wskazano powyżej art. 65¹ ust.2 pkt 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 2115 ze zm.) nie dopuszcza możliwości łączenia kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego z karami nagany.

Należy zaznaczyć, iż najprawdopodobniej na etapie redagowania orzeczenia sądu I instancji w redakcji pkt III orzeczenia z 8 maja 2019 r., omyłkowo w ramach jednego punktu połączono rozstrzygnięcie co do kary jednostkowej nagany za czyn opisany w pkt III orzeczenia z wymierzeniem obwinionej za czyny opisane w pkt I, II i III, łącznej kary zamiast wyodrębnić rozstrzygnięcie w zakresie kary łącznej do odrębnego punktu orzeczenia np. pkt IV.

Obwiniona wniosła odwołanie z dnia 19 sierpnia 2019 r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 8 maja 2019 r., wydanego w sprawie sygn. akt OSD 42/19:

„(...)W imieniu własnym wnoszę odwołanie od orzeczenia z dnia 8.05.2019 r. doręczonego w dniu 5.08.2019 r. Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu(...)

Odwołanie powinno zawierać określone elementy, odwołanie powinno wskazywać zaskarżone rozstrzygnięcie, a także wskazanie tego, czego się domaga odwołujący. Z treści odwołania obwinionej nie wynika o co wnosi o zmianę czy też uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia. W niniejszej sprawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela w całości ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne.

W toku rozpatrzenia odwołania obwinionej w niniejszej sprawie Sąd Odwoławczy mając na uwadze, przebieg postępowania przed Sądem I instancji oraz brak środków odwoławczych, w których kwestionowana byłaby wina obwinionej, przyjął że zostało ono przeprowadzone prawidłowo i doprowadziło do właściwych ustaleń faktycznych w części opisowej zaskarżonego orzeczenia, tj. do wniosku że obwiniona radca prawny A. P. dopuściła się zarzuconych jej czynów, a jej wina oraz okoliczności przypisanych przewinień dyscyplinarnych - co jest istotne dla całościowej oceny orzeczenia - nie budzą żadnych wątpliwości. Potwierdza to treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, w którym nie można się dopatrzeć błędów w ocenie zgromadzonych dowodów, stosownie do wskazań zawartych w treści art. 4 i 7 k.p.k.

Wobec powyższego Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie nie uwzględnił odwołania obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 8 maja 2019 r., wydanego w sprawie sygn. akt OSD 42/19.

W konsekwencji uznania, iż odwołanie obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 8 maja 2019 r., wydanego w sprawie sygn. akt OSD 42/19 nie zasługuje na uwzględnienie, o kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.